

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกในศตวรรษใหม่ มีแนวโน้มจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก พร้อมทั้งมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งได้เข้ามามีบทบาทและส่งผลกระทบต่อสังคมไทย จนเกิดเป็นความเจริญและความเสื่อมบางประการ เนื่องจากมีความเจริญทางด้านวัตถุ แต่ความเจริญทางด้านจิตใจกลับไม่มีการพัฒนาไปพร้อมกัน จึงทำให้ค่านิยม กุณระเบียบ วินัย ความดีงาม คุณธรรมและจริยธรรมของบุคคลมีการเบี่ยงเบนออกจากบรรทัดฐานทางศีลธรรม จรรยาของศาสนา จึงก่อให้เกิดปัญหาในสังคมตามมา เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาโจรกรรม ปัญหาการทุจริตต่อหน้าที่ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ และปัญหาเจ็บป่วยด้วยโรค ภัยร้ายแรงต่าง ๆ เมื่อเกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น ส่วนใหญ่ต่างเพ่งมองไปยังผลกระทบของปัญหาแต่ไม่ได้พิจารณาถึงสาเหตุหรือพื้นฐานการก่อตัวของปัญหา หรือแม้กระทั่งเมื่อเด็กทำผิด สังคมมักมองว่าเป็นเพราะขาดคุณลักษณะที่รู้เท่าทัน และขาดการเรียนรู้ที่ดี แต่หารู้ไม่ว่าพฤติกรรมนั้น เป็นตัวแบบที่นำไปสู่การสร้างปัญหาให้กับสังคมต่อไป

ปัญหาของสังคมที่เกิดขึ้นนั้น เนื่องจากการแปรผันของกระแสโลกอย่างรุนแรงโดยเฉพาะสภาพปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ การแข่งขันกันแย่งชิง เพื่อการอยู่รอดดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัย ความเห็นแก่ตัว การเอารัดเอาเปรียบของคนในสังคมเพิ่มขึ้น จนทุกคนมองข้ามสถานะจิตใจ ที่กำลังจะเสื่อมลอยไปพร้อม ๆ กับปัญหาของเศรษฐกิจไทย เรื่องของบาปบุญ คุณโทษ ที่เคยถูกปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ก็กำลังเลือนหายไปจากจิตใจของคนในยุคปัจจุบัน จนส่งผลให้คนไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมและก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย ปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการขาดจริยธรรมที่จะใช้ควบคุมพฤติกรรมให้ปฏิบัติอย่างถูกต้อง (วรศักดิ์ ชันทอง, 2544, หน้า 1) นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องบ่งบอกว่าในสังคมแม้คนจะมีความรู้มากก็ไม่สามารถพัฒนาสังคมไปได้ด้วยดี ถ้าคนในสังคมขาดคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้นความรู้อย่างเดียวไม่เพียงพอ แต่จะต้องมีความรู้ควบคู่กับจริยธรรมพร้อมทั้งหาแนวทางที่จะลดปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น คือ จะต้องปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้ฝังลึกจนเป็นค่านิยมอยู่ในลักษณะนิสัยและอยู่ในจิตใจของบุคคล เพื่อช่วยให้บุคคลละอายต่อการกระทำความชั่ว หันมาประพฤติปฏิบัติในกฎระเบียบที่ถูกต้องดีงามตามมาตรฐานที่สังคมยอมรับ จึงจะช่วยพัฒนาสังคม และประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองได้ (ประไพ

มุ่งกำจัด, 2538, หน้า 1) แนวทางหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาทางสังคม คือ จะต้องมีการปลูกฝังคุณธรรม และจริยธรรมในด้านความมีระเบียบวินัยในตนเองให้กับเยาวชนก่อน เป็นสิ่งจำเป็นเพราะถ้า เยาวชนมีระเบียบวินัยในตนเองตั้งแต่ยังเล็กนั้น จะทำให้เยาวชนสามารถควบคุมความประพฤติของตนให้เป็นไปในทางที่ดีงามของสังคมได้ และประสบความสำเร็จในชีวิตจึงจำเป็นต้องดำเนินการ ฝึกให้เกิดผลอย่างจริงจัง (อุบล แก้วหัวไทร, 2542, หน้า 2) ดังที่คณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติได้พัฒนาคุณภาพของนักเรียน มาตรฐานที่ 8 เน้นให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมที่จำเป็น ในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และมีระเบียบวินัยในตนเองเป็นคุณธรรมจริยธรรมที่สำคัญ ประการหนึ่งที่จำเป็นจะต้องปลูกให้กับนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ, 2541, หน้า 34)

การพัฒนาประเทศชาติของทุกประเทศเป็นที่ยอมรับกันว่า ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดใน การพัฒนาประเทศก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ในเด็กปฐมวัย ซึ่งเด็กปฐมวัยถือได้ว่าเป็นวัยทองของชีวิต นักการศึกษาต่างยอมรับว่าเป็นวัยแห่งการพัฒนาในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นรากฐานของการพัฒนา การทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ดังนั้นการปลูกฝังจริยธรรมขั้นสูงให้แก่นักเรียนใน สังคมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องวางรากฐานมาจากช่วงของวัยเด็กปฐมวัย แต่เนื่องจากเด็กปฐมวัย เป็นวัยที่ยังไม่สามารถเข้าใจถึงลักษณะของนามธรรมที่เป็นเรื่องจริยธรรมขั้นสูง ๆ ได้ และเนื่องจาก พัฒนาการของเด็กเองยังเป็นพัฒนาการที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (ธีรพร กุลนันทน์, 2544, หน้า 2) ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 9 (2545-2549) มีแนวคิดส่งเสริมบทบาท ของครอบครัว องค์กรทางศาสนา โรงเรียน ชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคธุรกิจเอกชน อาสาสมัคร และสื่อมวลชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา เพื่อให้เป็นกลไกเกื้อหนุนให้คนไทยเป็นคนดี มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย ซื่อสัตย์สุจริต มีความสามัคคีความรักชาติ มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม และลดปัญหาทุจริตประพฤติดมิชอบ รวมทั้งมีส่วนสนับสนุนการสร้างหลักประกันความมั่นคง ชีวิตของประชาชนตลอดทุกช่วงอายุ เด็กปฐมวัย ถือเป็นช่วงเวลาที่เด็กมีอัตราความเจริญทางด้าน สติปัญญาเร็วมาก ดังนั้น หากเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดู และวางพื้นฐานการศึกษาเป็นอย่างดี ก็จะทำให้เขามีความพร้อมอย่างเต็มที่ เพื่อจะเริ่มค้นคว้าสู่การศึกษา (ธรรมบุญ นวลใจ, 2541) ดังนั้นใน ทุก ๆ ประเทศจึงให้ความสำคัญต่อการลงทุนทางการศึกษาเพราะเป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาประชากร โดยเฉพาะเด็กระดับเด็กปฐมวัยของประเทศให้มีคุณภาพตามที่ตั้งไว้ จะได้เป็นกำลัง และทรัพยากร มนุษย์ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ในการจัดการศึกษาของนานาประเทศต่างก็มีเป้าหมายสำคัญ ร่วมกันในด้านที่จะปลูกฝังเยาวชนที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในภายหน้าให้ เป็นคนที่สมบูรณ์แบบ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของชาติ (สุลักษณ์ ศรีบุรี, 2534) การศึกษา แห่งชาติปีพุทธศักราช 2542 มีแนวคิดว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็น

มนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

การพัฒนาจริยธรรมและศีลธรรมของบุคคลในสังคมเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้สังคม ดำรงอยู่ได้ด้วยความสุขสงบสุข เรียบร้อย และส่งผลให้การพัฒนาสังคมดำเนินไปอย่างรวดเร็วและในทางตรงกันข้ามถ้าสังคมใดมีความเสื่อมทางจริยธรรมของบุคคล ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคม ซึ่งการพัฒนาสังคมจะเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากการพัฒนาที่จิตใจของบุคคล โดยการให้การศึกษอบรมทางด้านจริยธรรมตั้งแต่วัยเด็กก่อนเรียน สถาบันที่มีส่วนส่งเสริมและปลูกฝังคุณธรรม และจริยธรรมแก่เด็ก ได้แก่ สถาบันครอบครัวและสถาบันศาสนา เป็นต้น สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันแรกที่เด็กเกี่ยวข้องและเริ่มเรียนรู้การดำรงชีวิตและได้รับการสั่งสอนอบรมให้เป็นคนดี ตลอดจนเสริมสร้างคุณธรรมที่พึงประสงค์ได้ แต่ในปัจจุบันผู้ปกครองส่วนใหญ่อีกต่างต้องไปประกอบอาชีพเลี้ยงครอบครัว ในภาวะเศรษฐกิจการครองชีพที่สูงขึ้น ไม่มีเวลาที่จะสั่งสอนอบรมลูกได้อย่างเพียงพอ การอบรมบ่มนิสัยและการปลูกฝังจริยธรรม โดยมีโปรแกรมการเรียนที่แน่นอนและวิธีการปลูกฝัง ถ่ายทอด และประเมินผลอย่างมีระบบ (วิมลลักษณ์ ตีระมาศวนิช, 2538, หน้า 6) ดังที่ โกเศศ ดัวงอินทร์ (2538, หน้า 3) ได้กล่าวถึงแนวคิดของคิวอี้ (Dewey) เกี่ยวกับบทบาทของโรงเรียนในการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมไว้ว่า โรงเรียนจะต้องรับผิดชอบต่อการศึกษา จริยธรรมควบคู่ไปกับการให้ความรู้แก่นักเรียน ซึ่งถือเป็นหน้าที่โดยตรงของโรงเรียน โรงเรียนจะต้องเป็นแหล่งสร้างจริยธรรมแก่นักเรียนโดยจัดหาบทเรียนหรือโปรแกรมที่เกี่ยวกับสังคม สอนให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับสังคม เพื่อเตรียมนักเรียนให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กปฐมวัยเป็นวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งในการพัฒนาเด็กปฐมวัย การอบรม และการให้การศึกษาจริยธรรมแก่เด็กเล็กจะต้องพัฒนาไปในทิศทางที่เหมาะสม และในวัยนี้เป็นวัยพื้นฐานของเด็กเล็กจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ถ้าได้รับการอบรมเลี้ยงดูถูกต้องเด็กก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและเป็นพลเมืองที่ดีได้ ในเรื่องของความสำคัญของการศึกษาในระดับเด็กปฐมวัยนี้ จินตนา หมู่ผึ้ง (2525, หน้า 1-2) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาของเด็กตั้งแต่ 0-6 ปี เป็นวัยของการวางพื้นฐานทางการศึกษาให้แก่เด็กในระยะเริ่มต้น ซึ่งเราถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าหากว่าสามารถวางพื้นฐานให้เด็กได้ดำเนินงานโดยมีเจตคติที่ถูกต้องมีนิสัยที่ดีให้แก่เด็กตามความสามารถและเหมาะสมกับวัยของเด็กก็จะทำให้เด็กได้เกิดการพัฒนาไปได้อย่างเต็มที่ทุกด้าน นอกจากนี้วัยเด็กยังเป็นช่วงระยะเวลาที่สำคัญช่วงหนึ่งในชีวิตของบุคคล มิใช่เป็นแต่เพียงเตรียมการเพื่อชีวิตในอนาคตเท่านั้น วัยเด็กเป็นชีวิตที่แท้จริงชัดเจน จริงจัง และไม่อาจเกิดขึ้นได้อีก และ

ในช่วงวัยเด็กนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นที่ผู้นำเด็กผ่านช่วงระยะเวลาเหล่านี้สิ่งต่าง ๆ จากโลกรอบตัวที่เข้าไปอยู่ในความคิด และจิตใจของเด็กล้วนมีส่วนอยู่มากมายในการกำหนดถึงชนิดของคนใดเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

ดังนั้นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยของเด็กระดับปฐมวัยจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาการและความสามารถของเด็กในระยะต่อมาเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามการจัดบริการสำหรับเด็กปฐมวัยในประเทศยังทำได้จำกัด จึงควรที่จะเพิ่มการบริการให้มากขึ้น โดยจะต้องอาศัยข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสม อันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนการขยายการจัดบริการให้มีประสิทธิภาพต่อไป การพัฒนาพื้นฐานลักษณะนิสัยทางจริยธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะด้านความมีระเบียบวินัย จะสามารถสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในการต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายไม่ว่าสิ่งแวดล้อมนั้นจะเลวร้ายมากน้อยเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถเข้ามาทำลายแนวคิดและระเบียบแบบแผนในการดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชนได้ ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนากระบวนการในการวางรากฐานพัฒนาลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยสำหรับเด็กปฐมวัย โดยวิธีการเสนอตัวแบบตามแนวทฤษฎีของเบนดราว์ ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ และเป็นวิธีการที่รวดเร็วในการฝึกทักษะใหม่ อันจะเป็นการปูพื้นฐานในการสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดี ที่จะพัฒนาจริยธรรมสู่ขั้นสูงต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการเสนอตัวแบบต่อลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัย ของเด็กปฐมวัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการกับช่วงระยะเวลาการทดลอง
2. เด็กปฐมวัย ที่ได้รับโปรแกรมการเสนอตัวแบบ มีคะแนนลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยในระยะหลังการทดลองสูงกว่า เด็กปฐมวัยที่ไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ
3. เด็กปฐมวัยที่ได้ใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ มีคะแนนลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยในระยะติดตามผลสูงกว่า เด็กปฐมวัยที่ไม่ได้รับการใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ
4. เด็กปฐมวัยที่ได้ใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ มีคะแนนลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

5. เด็กปฐมวัยที่ได้ใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ มีคะแนนลักษณะนิสัยทางจริยธรรม ด้านระเบียบวินัยระยะติดตามผลสูงกว่า ระยะก่อนการทดลอง

6. เด็กปฐมวัยที่ได้ใช้โปรแกรมการเสนอตัวแบบ ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล มีคะแนนลักษณะนิสัยทางจริยธรรม ไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ผลของโปรแกรมการเสนอตัวแบบต่อลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย จะเป็นแนวทางแก้ไขให้แก่ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนได้นำไปใช้ในการปรับปรุงแนวการจัดประสบการณ์ ส่งเสริมลักษณะนิสัย และพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นการพัฒนาและสนับสนุนเด็กปฐมวัยให้มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความประพฤติของตนเอง และได้มองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติด้วยตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลวัดกลางคอน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอนุบาลวัดกลางคอน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม นักเรียนกลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ วิธีการทดลองและระยะเวลาการทดลอง

3.1.1 วิธีการทดลอง ได้แก่

3.1.1.1 โปรแกรมการเสนอตัวแบบ

3.1.1.2 วิธีปกติ

3.1.2 ระยะเวลาการทดลอง ได้แก่

3.1.2.1 ระยะเวลาก่อนทดลอง

3.1.2.2 ระยะเวลาหลังการทดลอง

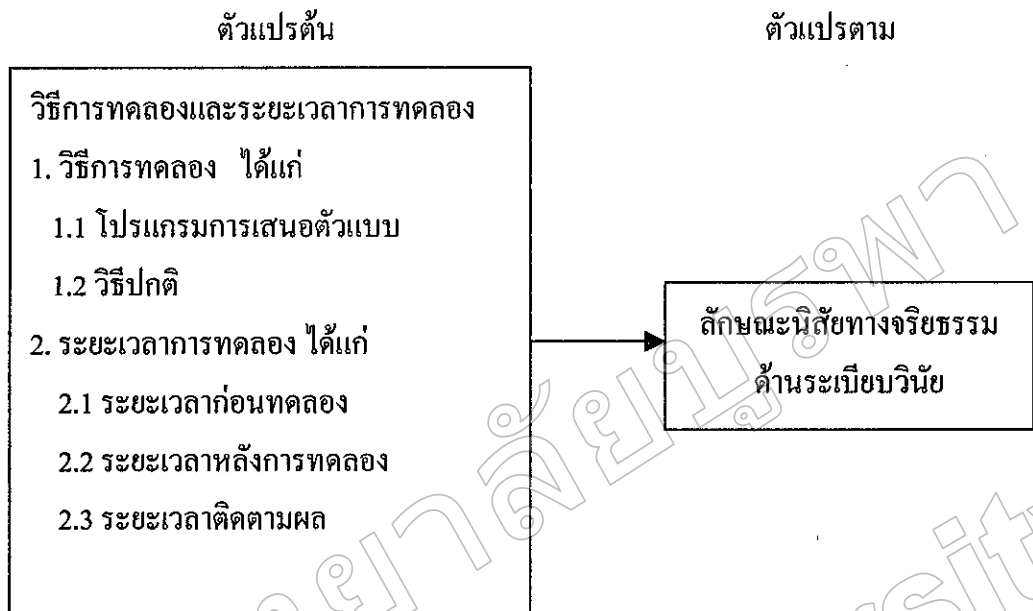
3.1.2.3 ระยะเวลาติดตามผล

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. จริยธรรม หมายถึง ลักษณะหรือพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกแล้วเป็นที่ยอมรับของสังคมและเด็กเกิดความพอใจว่าการกระทำนั้นถูกต้องเหมาะสม
2. การมีระเบียบวินัย หมายถึง ความสามารถควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตนเอง โดยจากการมองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติด้วยตนเอง มิได้เกิดจากข้อบังคับภายนอก แม้จะมีอุปสรรคในการปฏิบัติ ก็ยังไม่เปลี่ยนพฤติกรรมนั้น สามารถเผชิญกับภาวะที่พอใจ และไม่พอใจได้
3. ลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัย หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความมีระเบียบวินัยได้แก่ การตรงต่อเวลา เข้าแถวและเดินแถวให้เป็นระเบียบ การเข้าแถวรอลำดับ การแต่งกายสะอาดเรียบร้อย การเก็บของเข้าที่และจัดให้เป็นระเบียบ การทิ้งขยะให้ถูกที่ มีมารยาทในการฟัง มีมารยาทในการพูด มีมารยาทในการรับประทานอาหาร และการรักษากฎระเบียบ กติกาของห้องเรียนและในโรงเรียน ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นคะแนนได้ด้วยแบบทดสอบวัดลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยสำหรับเด็กปฐมวัย
4. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่อยู่ในวัยก่อนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในที่นี้เป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ของโรงเรียนอนุบาลวัดกลางคอน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี
5. ตัวแบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบหรือตัวอย่างที่เป็นแบบหรือตัวอย่างที่เป็นบรรทัดฐานที่ผู้วิจัยนำมาให้เห็นเพื่อเป็นแนวทางการเปรียบเทียบและเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ
6. การเสนอตัวแบบ หมายถึง กระบวนการการเรียนรู้โดยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบที่แสดงต่อลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย โดยการเสนอตัวแบบในลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเรียนมีลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัย
7. โปรแกรมการเสนอตัวแบบ หมายถึง แนวทางการดำเนินสร้างโปรแกรมด้วยการเสนอตัวแบบ ด้วยวิธีการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเล่านิทาน กิจกรรมการเสนอตัวแบบจริง การดู ตัวแบบจากวีดิทัศน์ กิจกรรมเล่นเกม และการเสริมแรง ที่สอดคล้องกับหลักการพัฒนา ลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย